

Karácsony, avagy egy még forróbb Advent kezdete

Halványkékes köd takarja el a távoli dombokat. A csöppnyi erdő hallgat, a fák szinte füllelnek. A völgyben a havas út vár Valakit...

Amikor két ember között „történni kezd” a szeretet, az kozmikus méretű és jelentőségű esemény itt a földön. Eddig csak homályos megsejtéssel vártunk valakit, de miután eljött, majd eltávozott tőlünk, egészen másképp fogunk várni érkezésére, és égetően fog hiányozni. Ez a fájdalmas szorongás csak ott talál megnyugvást, ahol az örökkévalósággal találkozik, mert a szeretet eszkatologikus valóság, hiszen „Isten a szeretet” (1Jn 4,16). Azok az elkoptatott, kiüresített jelzők, melyeket azért még mindig a ’szeretet’ szó elé teszünk, hogy ’végtelen’, ’örök’, ’soha el nem múló’, erről a valóságról, és róla szerzett tapasztalatunkról tanúskodnak.

A szeretet annak a feszültségében áll fönn, hogy elfogadjuk, hogy akit szeretünk, elment, de kívánjuk, hogy visszajöjjen, és pedig örökre. Simon Weil szerint itt a földön „tisztán csak az szerethet, aki elfogadja és szereti a távolságot, mely a szeretett lénytől elválasztja”. Azért tudjuk elfogadni és szeretni ezt a távolságot, mert hiszünk, hogy a szeretett lény újra eljön, s így hiányának tapasztalatára ráboltozódik második és végleges eljövételének várása. Vagyis minden szeretetkapcsolatban Adventet élünk, és megtapasztaljuk, hogy ezen a földön a Karácsony nem lehet a beteljesülés, hanem csak egy új, még forróbb, még hevesebb, még egyértelműbb Advent kezdete.

Csak Isten szent Fiának két eljövetele együttesen adja meg az emberi történelem és a világegyetem végső értelmét, és ezen belül saját személyes életünk értelmét is. Amikor a szentmisében első eljövételét ünnepeelve mint Megváltót fogadjuk és vesszük magunkhoz Krisztust a szentáldozásban, az ősi, evangéliumi hit alapján végső és dicsőséges eljöveteleért könyörgünk, amikor majd színről színre láthatjuk őt.

Nem szabad elválasztanunk és külön szemlélnünk az első, alázatos és rejtett betlehemi eljövételt a második, dicsőséges és nyilvánvaló világvégi eljövételtől. A betlehemi jászolban fekvő Kisdéd látványa nem feledtetheti el velünk a régi római bazilikák apszisának Pantokrátorát, az idők végén ítéletre érkező Úr képét, s az *Ó, gyönyörű szép, titokzatos éj* azt az éjszakát, amikor az Úr váratlanul zik majd, mint a tolvaj, és „mellét veri miatta a föld minden népe” (Jel 1,7). Hiszen egyazon Hiszekegyben valljuk, hogy „értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától, és emberré lett”, illetve hogy „újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége”.

Szelíd fény tölti meg a völgyet, messze varjak és vadludak hangja hallatszik. A havas út, mely az erdő mögé kanyarodik, továbbra is vár Valakit. Várni azt, akit szeretünk, annyi, mint igazán élni.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

Betlehemi láng. „Itt született Jézus Krisztus, a világ világossága” – olvasható a betlehemi Születés-barlang kőpadlóján látható, arany lemezekkel

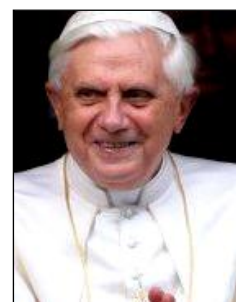
fedett csillag körül. Egy osztrák cserkészcsapat kezdeményezése nyomán 1986 decembere óta karácsony előtt minden évben meggyújtják a betlehemi lángot a Születés-kápolnában, s innen repülővel, autóval, vonaton, kerékpárral vagy gyalog juttatják el a világ számos pontjára, majd bárki meggyújthassa a maga gyertyáját és hazavigye otthonába, családjának. A Kolping Család Egyesület tagjai az idén is eljuttatták a betlehemi lángot Debrecenbe, valamint Körömdre.

Három Királyfi, Három Királyné. Ezzel a névvel indította útjára mozgalmát másfél esztendővel ezelőtt Kopp Mária orvos, pszichológus, aki azt hirdeti, hogy a gyermek a legbiztosabb befektetés. Kezdeményezésének kiindulópont az volt, hogy felmérések szerint a magyar fiatalok sokkal több gyermeket szeretnének, mint amennyi megszületik. Kopp Mária elmondta, hogy bár a házasságok fele válással végződik, a fiatalok közül pedig nagyon sokan nem találnak párt maguknak, a magyar fiatalok 80 százaléka ma is úgy tartja, hogy a legmegfelelőbb életforma a házasság. Kutatások igazolják, hogy azok a férfiak és nők, akik házasságban élnek, két és félszer nagyobb eséllyel élnek meg a 69. életévüket, mint akik magányosak, és sokkal jobbak az életkilatásaik az élettársi kapcsolatban élőkénél is. Ez is mutatja, hogy a jó család, a kereszténység által támogatott családmóddal korunkban fontosabb, mint valaha. A mai világban, amikor az emberek szerelemből házasodnak, nagyon jó kapcsolatok kialakulására lenne lehetőség, viszont nincs olyan társadalmi környezet, ahol igazán találkozni, ismerkedni tudnának a fiatalok. Ezért az egyházi közösségeknek fontos feladata a fiatalok segítése a párkeresésben, hiszen diszkóban nem lehet párt találni – fogalmazott Kopp Mária.

Karitatív versenykampány. Sokak hatékony támogatásának köszönhetően 150 résztvevő közül az első helyen áll a ferencesek *Angyalok erdeje* nevű Autista Segítő Központja abban a kampányban, melynek győztese 5 millió forintos támogatást nyerhet. Az Autista Segítő Központ és Majorság az egyetlen olyan komplex gyermekintézmény Magyarországon, amely autista gyermekekről és fiatal felnőttekről széles spektrumon gondoskodik. A nagyon szoros verseny még nem zárult le: aki szeretné támogatni az autista gyerekek ellátását, az *január 6-ig* naponta 1 normál díjas sms-t küldhet a +36 70 717-7500-as számra, 088 szöveggel. Az összefogásnak az anyagiakon lényegesen túlmutató üzenete is lehet a társadalom számára.

A Szentatya karácsonyi jó kívánsága.

„Egyre közelebb és közelebb kerülünk ahhoz a ponthoz, ahol minden elkezdődött értünk és a mi üdvösségünkért, ahol a világ és az emberi szívek várákosai összetalálkoztak Isten jelenlétével. Már most megízlelhetjük a boldogságot, amely a betlehemi kis barlangból kiindulva fényel tölti el a világot” – mondta XVI. Benedek pápa a karácsony előtti utolsó szerdai általános kihallgatás alkalmával zarándokok népes csoportjának. A Szentatya Szűz Mária és Szent József segítségét kérte ahhoz, hogy mindannyian át tudjuk élni karácsony misztériumát, hogy „szemünk előtt valóssá váljon a legigazabb, legszebb és leghatalmasabb, amit értelmünkkel és szívünkkel valaha is megsejtettünk”.

A mindennapok hajszájában ez az időszak hozzon nyugalmat, örömet és adja meg, hogy mindannyian megtapasztalhassuk Isten jószágát, aki gyermekké lett értünk, eljött, hogy bátorságot és fényt hozzon életünkbe – ezzel a gondolattal kívánt XVI. Benedek pápa áldott Karácsonyt minden jelenlévő zarándoknak és családjaiknak.

(Forrás: Magyar Kurír, www.ofm.hu)

„IMÁDKOZZÁL ÉRETTÜNK, ISTENNEK SZENT ANYJA!”

„Mily boldog vagy, Szűz Mária”

„Mily boldog vagy, Szűz Mária, bensődben, az örök Atyának Fiát hordozhattad” – énekeljük a karácsonyi mise communiójában, áldozási énekében. S aligha fordul meg a fejünkben, hogy Máriát, akit boldog örömben látunk a betlehemi jászol mellett, nemcsak felette nagy, de felette nehéz hivatásra is választotta Isten, amikor a megtestesült Ige édesanyjául rendelte. Hiszen a Karácsonyról olyanok jutnak eszünkbe, mint a családi otthon melege, meghittség, ünnepi emelkedettség és varázslatos hangulat. Arra talán nem is gondolunk, hogy Jézus, Mária és József számára az első Karácsony pontosan a mi hangulatos szentesitéink szöges ellentéte volt: a melegség, a bensőségesség, az ünnepélyesség és varázslatosság totális hiánya.

Vegyük csak kézbe Szent Lukács evangéliumát, és lapozzuk fel benne Jézus születésének és gyermekségének történetét. Ha figyelmesen olvassuk, észrevesszük, hogy Lukács tudatosan összefűzi Jézus földi életének kezdeti történéseit a passióval, titokzatosan elővételezve a húsvéti misztériumot, Mária, Jézus anyja pedig szívében és rejtett életében előre átéli Fia szenvedését és halálát.

A betlehemi éjszaka Mária számára a Keresztút első állomása. Jézus születésének hírül adása, az *annuntiatio*, és a látogatás Erzsébetnél, a *visitatio* a tiszta öröm jegyében telt. Tiszta és zavartalan örömmel teli volt Keresztelő János születése is, Jézuséba viszont fájdalom vegyült: micsoda megaláztatás és megpróbáltatás lehetett Mária számára, hogy gyermekét, akinek élete a Szentlélek csodálatos működésével indult el a szíve alatt, és aki nagy ígéretek hordozója, egy barlangistállóban kellett világra hoznia, „mert nem kaptak helyet a szálláson”. Ez a teljes kifosztottság, kiszolgáltatottság előre vetíti, hogy ez a Gyermek szegénységre és szenvedésre született.

Negyven nap múltán, a templomban való bemutatáskor az agg Simeon Üdvösségnek, a pogányok Világosságának és Izrael Dicsőségének nevezi Jézust, ugyanakkor megjövendöli: „Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak.”

Máriának pedig ezt mondja: „A te lelkedet tör járja át – hogy nyilvánosságra jussanak sok szívnek gondolatai.” (Lásd 2,25-35)

Végül az, ahogy a tizenkét éves Jézust szülei elvesztik, és három napon át keresik hiába, míg a templomban rátalálnak, előre jelzi az Úr halálának és sírban nyugvásának három napját, értetlenségük pedig az apostolok és az emmauszi tanítványok értetlenségét feltámadása után. (Lásd 2,41-50)

Isten Fiát méhében hordozni, világra szülni, felnevelni, és közben titokzatos módon részesedni az ő küldetéséből, olyan nagy misztérium, melyet Szűz Mária éveken, évtizedeken át őrzött és forgatott a szívében. Akinek Isten a világtörténelem legnagyobb szerepét és kincsét adta, az nem oszthatta meg titkát senkivel, a maga mélységében még Józseffel sem. És ha Jézus nem támadt volna fel harmadnapon a halálból dicsőséges, romolhatatlan testben, és nem mutatta volna meg magát negyven napon át az apostoloknak és a tanítványoknak; ha nem ment volna föl a mennybe és feltámadása után ötven napra nem árasztotta volna ki a Szentlelket, akkor Mária örökre elvitte volna magával titkát. Húsvétnak és Pünkösödnek kellett eljőnie, hogy Mária hite igazolást nyerjen, s feltárhassa Jézus fogantatásának és születésének csodálatos valóságát. Az apostolok és az első keresztény hívek csak ekkor érthették meg, hogy Jézus a hit által bennük él, és az úrvacsorában a szívükbe költözik. Nem véletlen, hogy Mária miséjében éppen áldozáskor énekeljük: „Mily boldog vagy, Szűz Mária, bensődben, az örök Atyának Fiát hordozhattad.” Máriáról énekelünk, rá gondolunk, s közben a szentáldozásban a megtestesülés ránk vonatkozó beteljesedését éljük át. Úgy is mondhatjuk, hogy minden egyes áldozás személyes Karácsonyunk, kiváltképp a karácsonyi szentáldozás, mely által nemcsak megkoronázzuk az ünnepet, hanem testi-lelki életünkben jelenvalóvá is lesz a szentéges megtestesülés misztériuma.

FERENCES OLDAL

Szent Ferenc Karácsonya

Szent Ferenc atyánkhoz kötődik a betlehemállítás szokása. Alább *Celanói Tamás* beszámolóját olvashatjuk az első ilyenfajta karácsonyi ünnepről, melyre 1223-ban került sor, Greccióban.

Különösen nevezetes és emlékezetre méltó az az ünnepség, melyet Isten szentje halála előtt három esztendővel Greccio városka határában a mi Urunk, Jézus Krisztus születésnapjának tiszteletére rendezett. Élt azon a környéken egy bizonyos János nevű jó hírű, de még jobb életű ember. Boldogságos Ferenc, mint már azelőtt is többször megtette, Karácsony előtt vagy tizenöt nappal magához hívatta János urat, és így szólt hozzá: „Ha azt akarod, hogy az Úr közelgő ünnepét Greccióban üljük meg, úgy siess, és szorgalmasan tégy meg mindent, amit mondok neked! Meg akarom ugyanis eleveníteni a betlehemi kised emlékeztét, és tulajdon testi szememmel akarom szemlélni gyermeki korlátoltságának kényelmetlenségeit, látni akarom, hogyan helyeztetett a jászolba és hogyan feküdt az ökör és a szamár előtt a szénán.”

A derék és hűségese ember a parancs hallatára gyorsan elsietett, és a kitűzött helyen előkészített mindent, amit a szent kívánt tőle. Eközben elérkezett az öröm napja, megjött az örvendezés ideje. Megérkeztek a különböző helyekről odahívott testvérek, úgyszintén a környék lakói, férfiak és nők; tehetségéhez képest mindenki gyertyát vagy fáklyát tartott a kezében, hogy örvendező lélekkel bevilágítsa az éjszakát, mely ragyogó csillagaival fényt hintett a napok és esztendők végelethetetlen sorára. Megjött Isten szentje is, és mivel mindent készen talált, látta és örvendezett. Készen állott a jászol, ott volt a széna, odavezették az ökröt és a szamarat. Ünnepelet itt az egyszerűség, vigadozott a szegénység, felmagasztaltatott az alázatosság, és Greccio mintegy új Betlehemmé alakult át. Az éjszaka fénylik, mint a nappal, és gyönyörűségére

szolgált az embereknek és állatoknak egyaránt. Az odaérkező emberek újult örömmel örültek a titok megismétlődésének. Az erdő kiáltásoktól visszhangzott, s a sziklák szent énekek hangját verték vissza. A testvérek az Úr szokásos dicséretét zengték, és az egész éjszaka örömjongással telt el. Isten szentje megállott a jászol előtt, nagyokat sóhajtott, s közben a fájó részvét és túlaradó öröm csatáztak szívében. A jászol fölött kezdetét vette az ünnepi mise, és a miséző pap szíve újszerű vigasztalással telt el.

Isten szentje szintén magára öltötte a szerpapi ruhadarabokat – tudniillik szerpap volt –, és csengő hangján megkezdte a szent Evangélium éneklését. Hangja, erős hangja, behízelgő hangja, tiszta csengésű hangja, érces

hangja a legnagyobb boldogság élvezésére hívogatta az összes jelenlevőket. Utána prédikálni kezdett a körülálló népnek, és mézédés igéket mondott a szegény Király születéséről és Betlehem kicsiny váro-sáról. Mikor Krisztust Jézusnak akarta mondani, a szeretet

szertelen lángolásában több-ször betlehemi kised néven említette, és a Betlehem szót bégető báránymódjára ejtette ki; közben száját egészen betöltötte nem is annyira a szó, mint inkább a túlaradó érzelmű édessége. A betlehemi kised és Jézus nevének kiejtésékor nyelvvel mintegy végignyalta ajkát, és ínyével boldogan élvezte a szó édességét.

És íme, megsokasodtak a Mindenható ajándékai: egy erényes férfiú elé csodálatos látomás tárult. A jászolban ugyanis egy élettelen gyermeket látott feküdni; amikor azonban Isten szentje odalépett hozzá, úgy tűnt, mintha a gyermeket mintegy álomból új életre támasztotta volna. És nem is volt egészen alaptalan ez a látomás. Mert lám, a kised Jézus sokak szívében egészen feledésbe merült; most ellenben Isten kegyelméből szolgájának, Szent Ferencnek segítségével megint életre támadt, és kitörölhetetlenül mélyen belevésődött az emberek emlékezetébe.

A templom misztériuma

6. Isten népe a templomhajóban

Most nézzünk körül egy kicsit a hajóban. Hogyan helyezkedik el a nép? Láthatólag össze-vissza. Valójában majdnem 1500 éven át külön helyük volt a férfiaknak, és külön a nőknek. Az Egyház ősi hagyománya szerint a férfiak ültek a lecke-oldalon, a nők pedig az evangélium-oldalon (ennek megtartását sürgeti az esztergomi hercegprímás még 1930-ban is). Nincs ebben semmi diszkrimináció. Pontosan az egyenjogúságot védi az elkülönítéssel Szent Pál, amikor például a nőknek előírja a kendőviselést. A haj az ókorban az erotikus csábítás eszköze volt, s az Apostol nem akarta, hogy a szentegyházban a nő a férfi ösztöneinek tárgyává degradálódjék, mint egyes pogány kultuszokban. Nem félt a nemiségtől, hanem az örökkévalóság vonzásába kerülve túllépett rajta, akárcsak a kiválasztottságon vagy a társadalmi helyzeten alapuló megkülönböztetéseken: Krisztusban *nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő (Gal 3, 28)*.

A zsidó és görög különbségének megszűnése nem a faji, nemzeti, nyelvi vagy kulturális örökség felszámolását jelenti, hanem hogy a választott nép kiváltsága most már egyformán elért minden embert, aki Krisztusban új teremtmény. A rabszolga és szabad kategóriák is feloldódnak Krisztusban: az ő Egyházában mindenki testvér. Ennek majd társadalmi következménye is lesz, mert be-

lülről felbomlasztja az egész rabszolgatartó rendszert. A II. vatikáni zsinat óta pedig tilos bármiféle rang és cím alapján kiváltságos helyeket fenntartani a templomban. A férfi és nő közti különbség természetesen nem szűnt meg, de kapcsolatuk kinyílt az örökkévalóságra, ahol *nem nősülnek, s férjhez sem mennek, hanem úgy élnek, mint Isten angyalai a mennyben (Mt 22, 30)*, nem kevesebb szeretetben, mint itt a földön, de immár nem a nemiség, hanem Krisztus maga lesz kapcsolatuk alapja és beteljesedése. Az templombéli elkülönülésben az is kifejeződik, hogy más az útja az Istenhez a férfinak, és más a nőnek. Mindketten megoszthatatlan magány hordozói Istennel való kapcsolatukban, amely egyedül az Úrra tartozik. Ezért és még sok más megfontolásra érdemes ok miatt tanulságos az Egyház évezredek gyakorlata.

Amikor mindezt végiggondoljuk, nyitottak vagyunk a mai egészen új szokásra is, hogy a család tagjai együtt ülnek a templomban, kicsiben megjelenítve az Egyházat, hiszen a II. vatikáni zsinat szerint a keresztény család az Egyház alapsejtje, *ecclesiola*, vagyis kis egyház. Ez a szemlélet a házasság szentségéből nézi az Egyházat, és ezért talán nem olyan tág látószögű, mint az előbbi felfogás, amely viszont az Egyház titkából, Krisztusnak az Egyház iránti szeretetéből nézi a házasságot. Hiányossága továbbá, hogy nem rögzíti a szüzek és aszkéták, azaz a női és férfi szerzetesek helyét a templomban, míg az előző elrendezésben nekik is megvolt a külön helyük, mint Krisztus Egyház iránti szerelme eszkatologikus tanúinak. Ez azzal a következménnyel is jár, hogy miközben a házások életállapota látható kifejezést nyert, azáltal, hogy a zsinat utáni időkben a szerzetesek a templomban is sok helyütt elvegyülnek a hívek között, hivatásuk sajátos profétai jellege sajnálatos módon nincs a hívek szeme előtt, ennek pedig nemcsak a szüzi életállapot, hanem a házasság szentségének megbecsülése is kárát látja.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban *c. tanulmánya nyomán*

(NEM CSAK) FIATALOKNAK**Karácsony a felszínen és a mélyben**

A nyugati civilizáció társadalmi elveszítették az ünneplés lényegét, a Szenttel, az emberi létezés végső értelmével való kapcsolatot, s helyette a világot és az embert ünneplik. Ilyen környezetben élünk mi is, huszonegyedik századi Krisztus-hívők, és minket is megkísért az ünnep-romlás. Ez fejeződik ki a rendszerváltás óta is kiirthatatlan „Kellemes ünnepeket!” jó kívánságban, amivel sokszor hívő, templomba járó keresztények is köszöntik egymást.

A keresztény ünnepek, főleg a Szent Karácsony megromlása ott kezdődik, hogy kezd eltűnni belőle a hittől megvilágosodott emberi értelem munkája. Aztán ezt a hittől megvilágosított értelmi munkát nem követi értelem feletti szemlélődés: szent csönd, elmerülés, csodálkozás, sajátos elbűvöltség, amikor engedjük, hogy szívünkbe hatoljon az, amit „szem nem látott, fül nem hallott”, a minden értelmet meghaladó békesség. És legfőképpen hiányzik az ezek nyomán a kegyelemtől indított emberi akarat elmozdulása, az elhatározások, hogy megváltoztatom az életemet.

Szent Ferenc atyánk nem azért akarta megjeleníteni az Úr Jézus születését a grecciói barlangban, hogy jámbor érzelmek költözzenek a szívébe, hanem hogy saját szemével is szemlélhesse és testestül-lelkestül leborulhasson a megtestesülés szent misztériuma előtt. Hogy egész értelmével és szívével próbálja befogadni azt a nagy titkot, hogy az újszülött Jézus, akit édesanyja szoptat, nem más, mint a magasságbeli, mindenható, mindentudó, önmagától való, fölséges, teremtő Isten, aki egy szavával előhozta a nem-létezésből a világot. Hogy ennek a csecsemőnek, akinek emberi értelme majd most kezd nyiladozni, akinek mindent úgy kell megtanulnia, mint minden más gyereknek, a személye, énje azonos a második isteni Személlyel.

„Megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától, és emberré lett.” Van-e ennél nagyobb örömhír? Van-e ennél erősebb szerelem? Van-e ennél mélyebb egyesülés? Miután így, a hittől megvilágosított értelemmel beletekintettél Karácsony, az isteni megtestesülés félelmetes és édességes mélységeinek örvény-

lésébe, vedd el a sapkát, sálát, nagykabátot, és menj ki a lecsupaszított téli világba, a hófehér mindenségbe. Nézzed ezt a világot, mely a szentséges megtestesülés erőterében áll fenn. Engedd, hogy emiatt, csak Isten szeretete miatt kibuggyanjon a szemedből a könny, és arcodról a hóra essék, mint a világmindenség legértékesebb megfagyott csodaékszeré... Ezek az érzelmek méltóak a Karácsonyhoz, mert ezek a hit végtelen méreteiben, az értelem szünetében születtek.

De az érzelmek, az ilyen szent érzelmek nem arra valók, hogy csupán átmozzák idegrendszeredet, hanem hogy akarodat az élet-szentség utáni vágyakozásra indítsák. Sok keresztény nem is gondol rá, hogy ezen a ponton valósulna meg benne Karácsony ünnepe, ha például szakítana bűnös szerelmével, parázna szokásaival, ha kegyetlenül harcolna rossz természetével: a hiúsággal, a sértődékenységgel, a durvasággal, a falánksággal, a kényelmességgel ellen. Mint minden keresztény ünnep lényege, úgy a Karácsonyé is a Krisztussal való találkozás. Ennek szentségi eszköze az őszinte gyónás és a szentáldozás. Jézus az Oltáriszentségben hozzád akar leszállni, szíved legbensejébe, személyiséged központjába. Egy életet akar élni veled, énedbe oltva halhatatlan, isteni természetét. Íme, a folyamatos Karácsony, a szent megtestesülés mindennapi csodája: Jézus nap mint nap testté lesz, és a te hajlékodbba száll, hogy megszentelje és fölemelje életedet oda, ahol ő van. Vess el hát mindent Karácsonyból, ami nem krisztusi, és helyezd magad a szent megtestesülés erőterébe, mely átalakítja életedet, hiszen „a hit által Krisztus él a szívedben” (vö. Ef 3,17).

Balázs atya válasza

Kérdés:

Igaz, hogy Isten Fia megtestesülése Ádám és Éva bűnbeesésének következménye? Ha az ember megmaradt volna kezdeti ártatlanságában, Jézus Krisztus nem jött volna el hozzánk?

Balázs atya válasza:

Nem, lehetetlen, hogy a legnagyobb jó, a szentséges megtestesülés valami esetlegesnek legyen a következménye, az pedig egyenesen botrányos, sőt istenkáromló feltételezés, hogy az ember bűne képes lett volna kiprovokálni valami olyat, amitől Isten egyébként megfosztotta volna az emberiséget. A ferences teológia kezdettől fogva az „incarnatio absoluta” (feltétel nélküli megtestesülés) tanát vallja, mely szerint Isten Fiának megtestesülése Isten szándékai között az első, ennek van tehát alárendelve minden más: a világ teremtése, az üdvtörténet eseményei, beleértve az ember bűne miatti megváltás művét is. A Fiú, a második isteni személy a teremtés oka és célja, vagyis Karácsony erőterében, a szent megtestesülésben áll fenn az egész világmindenség. Erre utal Szent Pál híres Krisztus-kijelentése: „...Benne teremtett minden a mennyben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, a trónusok, uralmak, fejedelemségek és hatalmasságok. Minden általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél és minden benne áll fenn.” (Kol 1,16) Ezért írja Szent János evangéliumának bevezetőjében: „Minden őáltal (Krisztus által) lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,3) És, hogy „övéi közé jött”, sőt, „tulajdonába jött” (Jn 1,11). Maga a János-evangélium kezdete is sugallja a teremtés krisztusi vonatkozását, mert ugyanazzal a szóval kezdődik, mint a Teremtés könyve: „Kezdetben...”

Ez a gondolata Kr.u. 190 körül Tertullianus észak-afrikai egyházatya műveiben is előbukkan. „De baptismo” (A keresztségről) c. művében írja: amikor Isten így szólt: „Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”, Krisztusra gondolt, az eljövendő emberre (*cogitabatur homo futurus Christus*). Keleten

Szent Maximos (580-662) hitvalló vallja, hogy a szent megtestesülés az a cél, amelyért Isten mindent megteremtett. Karácsonynak ez a kozmikus perspektívában való szemlélete előbb bűvópatakként, rejtetten, később erőteljes sodrású folyóvá duzzadva járta át az Egyház kétezere éves történelmét és teológiáját.

Krisztus eljövételének legmélyebb oka tehát nem a bűn, hanem hogy a szeretetből alkotott mindenség benne létezik, s benne nyeri el végső értelmét, célját. Ha az ember nem vétkezett volna, Krisztus akkor is eljött volna, de megtestesülésének körülményei bizonyára mások lettek volna és kereszthalált sem kellett volna hálnia. Ám az ember bűne sem változtatta meg eljövételének célját, mint ahogy nem tudta megghiúsítani e cél megvalósulását sem, hogy Jézus feltárja nekünk Isten belső életének titkát, és felvegyen minket a Szentháromság szeretetközösségébe.

KÖNYVESPOLC

És az Ige testté lón

Elmélkedések és imádságok Karácsonyra

Balázs atyának ez a kis könyve Karácsony misztériumát mint a keresztény hit központi titkát mutatja be, s elmélkedéseivel, imádságaival egyszerre segít elmélyíteni hitbéli ismereteinket és karácsonyi ünneplésünket.

Az idén megjelent dik kiadás két újabb elmélkedést tartalmaz „Megváltásunk évenkénti várása” és *Betlehem árnyai és fényei* mel, valamint egy, az első kiadásban nem szereplő imádságot Jézushoz, az iránta való szeretetért.

A könyvet szívből ajánljuk a karácsonyi ünnepekre lelkigyakorlatos olvasmányának, illetve karácsonyi ajándéknak a hit misztériumaiban elmélyülni kész szeretteinknek.

A kötet kedvezményes áron, 700 Ft-ért kapható a rendházban, illetve megrendelhető a www.barsibalazs.hu internetes oldalon, a Könyvesbolt menüpont alatt. 112 oldal.

Imádság a betlehemi Kisdéd jászolánál

Leborulok előtted, Uram, Jézus Krisztus, aki valóságos Isten és valóságos ember vagy; aki megtestesülésed szent valósága által

felülmúlhatatlanul összekapcsoltad Isten világát az én emberi világgal.

Szemlélek Téged, én édes Uram, mint újszülött csecsemőt. Kérem Édesanyádat, adjon nekem Téged. Karjaimba veszek Téged, aki a nem-létezés rettenetes mélységei fölött isteni akaratoddal kezdedben tartod a mindenséget.

Ha kicsi szemeddel rám tekintesz, tudom, hogy az örök Isten néz rám. Ha rám mosolyogsz, akkor Isten mosolyog a szegény, elveszett bűnösre. Ez a mosolyod maga az üdvösség. Ebben a mosolyban egész valómat átjárja az értelem számára felfoghatatlan igazság, hogy e véres, bűnös emberi történelem és benne az én történetem, a sok emberhalál, temetés és rothadás mögött minden jól lesz, minden jól van.

Hajtsd kicsi arcodat az én arcomhoz, hogy bőrömmön érezhessem Isten teremtő, halottakat feltámasztó szeretetét. Aludj el karjaimban, Te, aki a mindenség fölött virrasztasz. Bíz magadat énrám, hogy rádöbbenjek szentségemre, emberi voltom igazi rendeltetésére, a végtelenbe növvő felelősségre és a végtelen bizalomra, amely Benned van irántam, megbízhatatlan teremtményed iránt.

Szent alvásoddal szenteld meg testemet-lelkemet: életemet, halálomat, és ne engedj soha elfelejtenem, hogy így szeretsz engem. Add, hogy megtérjek Hozzád. Ugyanúgy Rád bízom életem alakulását és eljövendő haláltusám keserves perceit, mint ahogy Te most rám bíztad magadat. Merjek elaludni Benned, aki karjaimban alszol. Merjek meghalni bátran, tudva, hogy az Életbe lépek át. Merjek elhagyni mindent és mindenkit Teérted, aki isteni természeted birtoklásához sem ragaszkodtál

görcsösen, hanem kiüresítve önmagadat, emberré lettél.

Ó, Jézus Krisztus, az Atyaisten örök Fia a Szentlélekben és Mária Fia a Szentlélek közreműködése által! Ragadd meg értelmemet, akaratomat, szívemet szereteteddel, és ne engedd, hogy elszakadjak Tőled, aki élsz és uralkodol, igaz Isten és igaz ember az Atyával és a Szentlélekkel, most és mindörökkön-örökké. Ámen.

Az És az Ige testté lön c. kötetből

Templomunk hírei

December 24-én, Karácsony vigíliáján 17.45-kor ünnepélyes vesperást imádkozunk, majd a rendház nagy ebédlőjében karácsonyi énekeket énekelünk, és ajándékcsoomagokat osztunk.

Ezen a napon templomunkban nem éjfélkor, hanem a korábbi évekhez hasonlóan 22 órakor mutatunk be szentmisét.

December 25-én és 26-án vasárnapi mise-rend lesz templomunkban. Idén Karácsony másnapja egyben Szent Család vasárnapja.

December 31-én, a polgári év utolsó napján 17.30-kor ünnepélyes vesperást imádkozunk, majd hálaadást tartunk. Esti szentmise *nem lesz* templomunkban.

Január 1-je, a polgári év első napja, Szűz Mária istenanyaságának ünnepe. Ezen a napon is vasárnapi miserend lesz templomunkban.

Január 2-án, vasárnap tartjuk Vízkeresztet, azaz Urunk megjelenésének ünnepét (Epifánia).

Lapunk elektronikus változata több más információval együtt megtalálható az interneten a www.sumeg.ferencesek.hu oldalon.

*Minden kedves Olvasónknak
kegyelmekben gazdag
karácsonyi ünnepeket
és boldog 2011-es évet
kívánunk!*